

STEVE GULLICK

POP
BILL FAY
WHO IS THE SENDER?

(DEAD OCEANS/KONKURRENT)

Bill Fay maakte tweeënehalf jaar geleden – na liefst vier decennia – een alom bejubelde comeback met het op een Amerikaans label verschenen *Life Is People*, nadat verklaard fan Jeff Tweedy tijdens een concert van zijn groep Wilco in Londen de obscure Engelse singer-songwriter al eerder uit de vergetelheid had gehaald. Opgenomen met min of meer hetzelfde team, bestaande uit Britse muzikanten onder leiding van een Amerikaanse producer, kent *Who Is The*

album (2013) minder extreme beslissingen genomen. Het duo won in 2014 nog de NME Award voor beste nieuwkomer, maar maakte geen klakkeloze kopie van de succesvolle voorganger. De twaalf nieuwe nummers gaan over liefde, haat en ook over minder zware onderwerpen als het Arabische café naast de opnamestudio. Muzikaal beïnvloed door onder meer Fleetwood Mac (!) hebben de korte nummers van weleer plaatsgemaakt voor nete rocksongs van drie minuten met kop en staart. In een aantal nummers duikt een extra bassist op, waardoor Drenge iets meer een bandgeluid krijgt. Vergelijkingen met Nirvana en The Ramones liggen voor de hand, maar de heren mogen het gaspedaal soms best weer wat harder intrappen. Het debuutalbum werd live opgenomen in de studio, maar voor deze tweede schijf is toch voor een wat gelijkere aanpak gekozen. Dat zal oude fans ongetwijfeld teleurgesteld achterlaten. **MARCEL KAMPHUIS**

POP
EELS
ROYAL ALBERT HALL

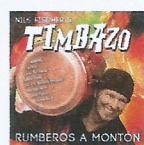
(BELLA UNION/PIAS)

Eels vervalt als weinig anderen, on-

Sender? een stijlvastere aanpak van Fay's onthaaste pianoballades, die ditmaal vooral worden ingevuld met behulp van strijkers, orgel en incidenteel koperblazers en koorzang. *World Of Life* met zijn filmmuziekachtige klankbeeld en het uitgesponnen *How Little* met een avant-gardistische elektrische gitaarpartij springen het meest in het oor, want de nogal eenvoudige composities ontberen pakkende refreinen en verrassende bruggen. Fay's melodievoering en zanglijnen blinken uit in subtiele elegantie, wat evenzeer geldt voor zijn omfloerste voordracht, die nog eens ingebed ligt in een overigens nergens bombastische orkestratie. Observatieve, bespiegelende en spirituele liedjes wisselen elkaar opnieuw als vanzelfsprekend af in een beurtelings geëngageerd en gelouterd aandoend geheel, dat de leeftijdloos klinkende maker zelf omschrijft als alternatieve gospel. **GEERT HENDERICKX**

danks een hoge productie, al bijna twee decennia zelden of nooit in herhaling. Op tournee blijken zelfs de arrangementen van het actuele album veelal drastisch omgegooid, dit vanuit het principe dat een plaat en een optreden moeten gelden als twee verschillende entiteiten. Vorig jaar bijvoorbeeld toverde de in trainingspakken gestoken indiegroep het bij vlagen verstilde *The Cautionary Tales Of Mark Oliver Everett* om tot 'rock & roll met een hoog octaangehalte'. De Europese rondgang werd toen afgesloten met 'a gentlemen's Eels concert' in de Royal Albert Hall, waar de vijf Amerikanen in pak met das middels piano, pedal steel, trompet, contrabas, melodica, vibrafroon en allerhande percussie er opnieuw een verrassende draai aan gaven. Een decennium terug koos Everett al eerder voor zo'n semi-akoestische aanpak, waarbij het vrouwelijke strijkkwartet zorgde voor een soort van kamerpopmuziek, zoals valt terug te horen op het in New York opgenomen *Live At Town Hall*. Met een standaard ritmesectie pakte de avond in Londen beduidend minder ingetogen uit, al lijkt de eerste helft van *Royal Albert Hall* met overwegend 'bummer songs' toch net iets sterker te werken, want de schlemiel uithangen kan de door

het leven zo geplaagde E werkelijk als de beste. **GEERT HENDERICKX**

WORLD
NILS FISCHER & TIMBAZO
RUMBEROS A MONTÓN

(TIMBAZO/XANGO)

In veel genres wordt in Nederland tegenwoordig spannender muziek gemaakt dan in de landen van oorsprong. Dat geldt in hoge mate voor dit project. De van origine Duitse meesterpercussionist Nils Fischer heeft een enorm internationaal collectief muzikanten om zich heen verzameld, die veel kleur geven aan deze reeds over de hele wereld bejubelde plaat. We zullen ze niet alle 34 noemen, maar belangrijk voor ons zijn de Cubaanse maestro Alexander Abreu (trompet) en onze eigen Shirma Rouse, die met haar almachtige stem een salsaversie van *What's Going On* brengt. In het Engels, naast een prachtige Spaanstalige uitvoering met Alberto Caicedo. De arrangementen en het spel zijn zó geavanceerd – daar kunnen ze in Cuba, Colombia of Puerto Rico nog een puntje aan zuigen. Met een hopelijk broeierige zomer op komst is dit verreweg de meest gevarieerde

en beste Latijnse dansplaat van het moment. **KEES SMALLEGANGE**

DANCE
FORT ROMEAU
INSIDES

(GHOSTLY INTERNATIONAL/KONKURRENT)

Is het een statement dat de jonge Brit Mike Greene zijn tweede album vernoemt naar het beste album dat zijn oudere landgenoten Orbital ooit maakten? Of louter toeval? In ieder geval heeft Fort Romeau dezelfde fascinatie voor *vintage* synthesizers. In interviews praat de jonge danceproducer met liefde over zijn oude analoge bakken, die op *Insides* een hoofdrol spelen. Het album werd bewust op een oude tafel en cassetteband afgemixt en gemasterd, waardoor de klank warm, stoffig en vertrouwd aanvoelt – als de lievelingsdeken in je oude jeugdkamer thuis. Voor harde *bangers* en pompende clubtracks ben je bij Fort Romeau aan het verkeerde adres. Maar ga je voor warme, zacht pulserende house van de lange adem dan is Mike Greene je man. Op *Lately* bijvoorbeeld vouwt hij heel geduldig de lakens opzij. Eerst een pluizige hi-hat, dan een doffe baslijn en pas na drie minuten een hemels pianoakkoord. Een beetje zoals John Roberts dat op zijn debuutalbum deed. Ook de kosmische vocoderdisco van *Not A Word* komt pas na minuten tot volle wasdom. Het tempo komt op de acht tracks zelden boven de 125 bpm. Liever zoekt Greene het in verdieping en de effectiviteit van de groove. Nu maar hopen dat *Insides* achteraf niet Fort Romeau's *finest moment* blijkt, maar dat er nog meer moois in het verschiet ligt. **RENÉ PASSET**

PUNK
GALLOWES
DESOLATION SOUNDS

(VENN/PIAS)

Nast de bands Black Lungs, Alexis-onfire en wat samenwerkingen met Cancer Bats en Johnny Truant heeft zanger/gitarist Wade MacNeil sinds 2011 ook een vaste plek bij Gallows. *Desolation Sounds* is alweer het tweede wapenfeit zonder de voormalige zanger Frank Carter, die de garagehoek is ingegaan met de band Pure Love. Dat de getatoeëerde mannen voortaan een ander muzikaal pad bewandelen, hoorden we al op de titelloze voorganger en is nu dus geen verrassing meer. De bandleden zeggen voor het eerst een plaat te hebben gemaakt waarvan ze al jaren droomden, waarbij ze alle verwachtingen hebben genegeerd en gewoonweg hebben gemaakt wat goed voelde. Single *Bonfire Season*, een ode aan Siouxsie & The Banshees, liet reeds een nieuwe donkere kant zien van de heren, maar ook het dreigende oude geluid is nog altijd hoorbaar. Opvallend extraatje is dat het vijftal ook een *behind the scenes*-docu heeft uitgebracht rond de release, want een makkelijke be-